

Слѣдъ обѣдъ, Бодинъ стана да отиде както обикновено на кахвенето, но Радка го въздържа като му каза съвсемъ умилно:

— Любезній Бодине! Направи ми волята. Остани днесъ да си пиешъ тукъ кавето. На кахвенето винаги ходишъ, а днесъ пжкъ не дѣй отива.

— Право казвашъ, и тѣй е много топло, да излѣзъ ще са изпотѣж до гдѣто отидѣ, а тука е и тѣй хладно.

Бодинъ сѣдна, и съ една радостъ мислѣше да развѣсели Радка, като ѝ открие че склонява да оженятъ Кинка, за когото иска тя.

Радка сама тутакси излѣзе съ вѣдро лице и слѣдъ малко донесе двѣ чешки съ кафе, едната турри предъ Бодина, а другата задържа за себѣ си.

Кинка пжкъ бѣше отишла да са одмори въ стаята си и пригответи за разходка.

Щомъ бѣше Бодинъ повдигналъ чашата да си пиє кавето; въ нежъ минута зачухъ са на вѣнъ грѣмежи отъ пушка, и той оплашенъ безъ да вкуса отъ кавето, остави си чашата на масата, скочи наведнѣжъ отъ столътъ и извика:— То е пожаръ!

И Радка сѣ оплаши, остави си чашата и извика:

— Ахъ, Боже! Какво ли са е запалило.

И двамата са затекохъ въ другата стая къмъ пѣтя, за да видѣтъ или чуѣтъ, какво са е запалило.

Отворихъ прозорцитѣ и запитахъ нѣкои хора, които бѣхъ на пѣтя: Какво гори?

— Запалилъ са дюгенятъ на Иванча Цинцарина, но хвала Богу, нѣма вече опасность, изгасихъ огъня